

ISTORIA LUMII

AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL

Traducere din limba spaniolă
ELENA-ANCA COMAN

Zilele trecute, bunicul ne-a vorbit despre Primul Război Mondial. A fost foarte trist să auzim acea poveste, dar cel mai mult m-a uimit faptul că, după primul, a urmat un **AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL!** Toată noaptea m-am întrebat cum de s-a putut întâmpla din nou ceva asemănător, așa că ieri, de îndată ce eu și Marco ne-am trezit, i-am cerut o explicație.

— Bună dimineața, copii! Ați dormit bine? a întrebat bunicul, foarte bucuros.

— Sinceră să fiu, nu, bunicule. N-am putut să dorm deloc, pentru că m-am gândit la cele două războaie mondiale. Mi-ar plăcea să mă lămurești, pentru că nu

reuesc să înțeleg. Cum e posibil ca, după Primul Război Mondial, țările să intre din nou în conflict?

— Ai dreptate, copila mea. Pare incredibil, dar asta s-a întâmplat. Și chiar dacă sună cam ciudat, într-o oarecare măsură, sfârșitul Primului Război Mondial a fost cel care a provocat un alt conflict, câțiva ani mai târziu. După cum vă amintiți, **TRATATELE DE PACE** au fost foarte dure pentru țările înfrânte, mai ales pentru Germania, căreia i s-a impus plata unor indemnizații atât de mari, încât, practic, țara era condamnată la **SĂRĂCIE**. Mulți oameni au început să aibă probleme economice grave și să creadă că-i așteaptă un viitor deloc promițător. Toate acestea, combinate cu resentimentul din cauza tratatelor de pace, au avut un efect catastrofal.

— După cum a fost de multe ori cazul în istorie, când oamenii sunt **DISPERAȚI**, ajung să aibă încredere în politicieni fără scrupule, care le promit rezolvări ușoare la toate problemele lor. La fel au stat lucrurile și în anii ulteriori Primului Război Mondial. În câteva țări s-a propagat ca otrava o ideologie periculoasă: fascismul.

— Ce-i ăla *fantasmismul*? a întreat Marco.

— **FASCISMUL** susține că, pentru a fi cetățeni ai unei țări, oamenii trebuie să aibă anumite caracteristici, cum ar fi aceeași cultură, limbă sau religie, dar, mai ales, trebuie să împărtășească aceleași idei ca fasciștii. Aceștia voiau să construiască o națiune în care toți să gândească la fel și în care cei cu opinii diferite să fie atacați

sau chiar asasinați. De aceea, respingeau democrația, care le permitea oamenilor să voteze și să-și exprime liber ideile, și preferau ca o singură persoană să conducă în voie, un **LIDER** puternic, care să-și apere țara în fața dușmanilor.

— Ce dușmani, bunicule?

— Fasciștii vedeau **DUȘMANI** pretutindeni: cei care nu făceau parte din cultura sau religia aleasă, cei care vorbeau altă limbă, orice persoană care gândea diferit... Și cel mai grav este că, pentru a-i distruge pe acești presupuși dușmani, recurgeau la violență.

— Ce brute! am comentat. Și cine era atât de nebun, încât să-i sprijine?

